

skabe splid frem for at bygge bro. Det tror jeg havde været en stor fordel i mange samfund. Men det er jo en krudttønde, som vi fra europæisk historie ved at det ikke er lykkedes alene hr. Søren Krarup at tænde; Europas historie er én lang historie om, hvordan det er lykkedes for mennesker at bygge de der voldsomme modsætninger mellem etniske grupper, hvilket i øvrigt hver gang har ført til had, hver gang har ført til nogle modsætninger, der nogle gange er eksploderet i krig.

Så jeg har et historisk blik for, at der er en mulighed for at gå ud med det budskab, hvis man synes, man kan forene det med sin samvittighed.

Så vil jeg sige til hr. Oppfeldt, der synes, at vores forslag ikke er vidtgående nok: Jeg har sagt, at vi gerne vil gå videre. Starthjælpen var en start, men vi vil bestemt gerne gå videre. Vi har så valgt at skrive det, det drejer sig om, nemlig at det her for 99,99999 pct.s vedkommende vil rette sig mod folk af fremmed herkomst.

Kl. 17.40

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så har både hr. Søren Krarup og hr. Flemming Oppfeldt bedt om ordet og for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Desværre er betingelserne i en sådan diskussion håbløse her i Folketingssalen, fordi man har 1 minut til at skulle redegøre for, hvad det amerikanske problem er.

Jeg kunne have lyst til at bede hr. Villy Søvndal om at prøve at sammenligne USA's og Danmarks historie, men jeg kunne også bede ham om at overveje, hvorfor man mon i USA har haft en meget, meget bevidst understregning af det amerikanske med flaget, med at sværge på uafhængighedserklæringer osv.

Det er naturligvis, fordi man ved, at det, der skaber sammenhæng i et land, er en fælles vilje til at høre sammen, både sprogligt, nationalt og på anden måde, og det er jo alt det, som SF herhjemme gør alt for at foragte og reducere. Derfor er og bliver det jo fuldstændig overfladisk – jeg beklager ordet, men der er ikke et andet – når man tror, at man plæderer for sammenhæng i et land, og samtidig ophæver alt det, som er sammenhængens forudsætning. Det er overfladisk, og jeg er ked af, at jeg ikke har længere tid til at fortælle hr. Søvndal hvorfor.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

SF har fremsat et forslag her i dag, der sonderer mellem danske statsborgere og udlændinge, hvor danske statsborgere, der har boet lang tid i udlandet, skal leve på starthjælp, mens udlændinge, der kommer her til landet, skal op på kontanthjælpsniveau.

Hvis den danske regering fremsatte et lovforslag efter SF's beslutningsforslag, der lavede en sådan sondring, ville SF's ordfører anse dette for lovligt i henhold til de internationale konventioner? Det er jeg meget interesseret i at få svar på.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Må jeg sige til hr. Søren Krarup – jeg synes også, det er ærgerligt, at vi ikke har længere tid til diskussionen, men sådan er forholdene jo nu – at jeg synes, det er interessant, at når hr. Søren Krarup så skal sige, hvad det er, der er så vigtigt for hr. Søren Krarup, så er det det amerikanske flag og for Danmarks vedkommende Dannebrog rejst nede ved Sæd. Ja, sådan kan man godt have det med nationalstaten.

Jeg holder meget af det danske flag, det symboliserer for mig noget med fødselsdag, børnefødselsdag og sådan almindelig hygge en eftermiddag og kaffe i kolonihaven og sådan noget, noget smukt og rart og dejligt, men de der voldsomme, opbrusende nationale følelser, som hr. Søren Krarup formentlig får, når han ser et flag, dem får jeg ikke.

Jeg opfatter mig både som en dansker, men egentlig også som en europæer, der er en del af et europæisk fællesskab, der bygger på en lang tradition for spændende kulturudveksling og spændende møder, som man er optaget af i øjeblikket. I stedet for at insistere på nationalstaten kunne man prøve at nedbryde nationalstaten til fordel for at indlede samarbejder, hvor man afgiver national suverænitæt, hvor man sænker flaget en lille smule. Men det er jo derfor, vi mener noget forskelligt, hr. Søren Krarup og jeg, det har ikke noget med overfladiskhed at gøre, det har noget at gøre med en nationalist, der for lidt siden forlod talerstolen og blev erstattet af en internationalist. Sådan er det jo.

Jeg skal så svare hr. Flemming Oppfeldt med, at vi gerne vil gå videre. Hvis man synes, at vores forslag er for begrænset, vil vi gerne gå videre. Det har jeg sådan set erklæret to gange, og jeg gør det gerne igen, det har vi ikke noget problem med. Men vi har valgt at skrive det, det her